

Arrest

nr. 75 447 van 20 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. GANSBEKE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 december 2011 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 20 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Basra in Zuid-Irak. In 1993 zou u gehuwd zijn met een zekere Arabyia Mohammed Mahmoud el-Qanaan. Jullie zouden samen vijf kinderen hebben gekregen. Ten tijde van het regime van Saddam Hussein zou u carrière hebben gemaakt enerzijds binnen de Baathpartij en anderzijds als docent sportwetenschappen aan de universiteit van Basra. Van 1988 tot 1994 studeerde u sportwetenschappen aan de universiteit van Basra. Hier zou u een aanvullende masteropleiding gevolgd hebben van 1994 tot 1997. Na het beëindigen van deze opleiding zou u onmiddellijk aan de slag zijn kunnen gaan als docent aan de universiteit. U zou van 1997 tot aan de val van het regime van Saddam Hussein altijd les zijn blijven geven aan studenten sportwetenschappen. Gelijktijdig met uw carrière als docent, zou u binnen de Baathpartij zijn opgeklommen. U zou als tiener eerst "sadiq" (vriend van de partij) geweest zijn, om achtereenvolgens de volgende graden te behalen, telkens na het afleggen van ideologische testen: "muayyid" (sympathisant), "nasir" (aanhanger), "nasir mutaqaddim" (gevorderde aanhanger), "adu mutaddarib" (stagiaire-lid), "adu amil" (actief lid), "adu firqa" (lid van een groep). U lichtte toe dat u deze laatste graad omstreeks 2000 behaalde nadat u werd verkozen door de leden van de "firqa". U zou zijn voorgedragen door de decaan van uw faculteit. Omdat u een jonge en populaire docent was, zou u uiteindelijk zijn verkozen. Als "adu Firqa" verbonden aan de universiteit van Basra zou u hebben ingestaan voor het organiseren van culturele bijeenkomsten. Eind 2003 zou u samen met uw familie naar Nasseryia zijn verhuisd nadat u verscheidene malen was bedreigd geweest omwille van uw positie als docent en uw lidmaatschap van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Na ongeveer één maand in Nasseryia te zijn gebleven, zou u op advies van uw vader naar Bagdad zijn verhuisd. In de wijk Bagdad Jadida zou u een tijd hebben gewerkt als bewakingsagent voor een firma. In 2008 zou uw echtgenote gevraagd hebben om van u te scheiden. Ze wilde niet langer met u geassocieerd worden, gelet op de voortdurende bedreigingen die haar en jullie vijf kinderen te beurt vielen omwille van uw positie ten tijde van het regime van Saddam Hussein. U stemde hiermee in. Sinds de scheiding zou u geen contact meer hebben gehad met uw vrouw en jullie vijf kinderen. U vermoedt dat zij zich in het buitenland bevinden.

In 2009 hertrouwde u met Alkasar Kawter (OV 6.934.307 en CG11/01627B). U zou deze vrouw gekend hebben van uw studententijd. U zou 'via via' hebben vernomen dat zij gescheiden was van haar eerste echtgenoot. Op 20 oktober 2011 zou uw ouderlijk huis zijn aangevallen door onbekenden. Uw vader zou hierbij om het leven zijn gebracht en uw één jaar jongere broer zou zijn ontvoerd. Sindsdien zou u helemaal niets meer hebben vernomen van deze laatste. Op 15 november 2011 zou u een dreigbrief hebben ontvangen. Na deze incidenten, kort na elkaar, zou u besloten hebben om samen met uw tweede echtgenote en haar jongste zoontje Irak te ontvluchten. Op 20 december 2011 zouden jullie vanuit Erbil (Noord-Irak) met het vliegtuig naar Amman (Jordanië) gereisd zijn. De volgende dag zouden jullie vanuit Amman met het vliegtuig naar Brussel gereisd zijn, waar jullie dezelfde dag aankwamen en een asielaanvraag indienden.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

In de loop van het gehoor dat op 10 januari 2012 plaatsvond, legde u vage en zelfs ongeloofwaardige verklaringen af, in het bijzonder toen er werd gepeild naar uw concrete activiteiten voor de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Hoewel u wel min of meer een beeld schetst van uw carrière, dient te worden opgemerkt dat deze vage en ontwijkende antwoorden het CGVS niet in staat stellen om zich een correct beeld te vormen van uw preciese taken en de mate van uw betrokkenheid bij het voormalige Baathregime, alsook uw eventuele betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen door dit regime, waarvan u deel uitmaakte.

Zo viel het op dat u bij aanvang van het gehoor een redelijk gedetailleerd overzicht kon geven van hoe uw carrière binnen de Baathpartij is geëvolueerd. U zou als tiener eerst "sadiq" (vriend van de partij) geweest zijn, om achtereenvolgens de volgende graden te behalen, telkens na het afleggen van ideologische testen: "muayyid" (sympathisant), "nasir" (aanhanger), "nasir mutaqaddim" (gevorderde aanhanger), "adu mutaddarib" (stagiaire-lid), "adu amil" (actief lid) en "adu firqa" (lid van een groep). U lichtte toe dat u deze laatste graad omstreeks 2000 behaalde op basis van verkiezingen door de leden van de "firqa". U zou zijn voorgedragen door de decaan van uw faculteit. Ook kon u perfect weergeven wat de hogere graden waren binnen de Baathpartij en op welk geografisch niveau personen met een bepaalde graad verantwoordelijkheid dragen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 42-50). Uw kennis terzake is correct en geeft bovendien blijk van een grote mate van vertrouwdheid met de structuur van de Baathpartij. Wanneer naar uw eigen specifieke verantwoordelijkheid werd gevraagd, haalde u aan dat u enkel "adu firqa" was met verantwoordelijkheden over studenten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 51-53). U voegde er nog aan toe, iets wat u overigens op verschillende tijdstippen doorheen het gehoor herhaalde (zie gehoorverslag CGVS, vragen 62, 82, 87), dat u enkel tijdens de

studietijd en dus niet tijdens vakantieperiodes, die verantwoordelijkheid opnam. Vervolgens verwees u spontaan naar andere "adu firqa's" die verantwoordelijkheid droegen over de woonwijken en die volgens u "meer problemen" veroorzaakten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 53). Na de pauze lichtte u toe dat de "adu firqa's" van de gewone woonwijken deserteurs en criminelen vervolgden (zie gehoorverslag, vraag 60). Hoe deze 'vervolging' precies verliep, kon u niet zeggen. U verwees enkel vaagweg naar gevangenisstraffen en de doodstraf. U lichtte toe dat de straf verschilde van situatie tot situatie (zie gehoorverslag CGVS, vragen 62-64). Dat u terzake niet meer concrete informatie kan verschaffen over de werkwijze van de "adu firqa's" in de woonwijken is opmerkelijk en weinig geloofwaardig, temeer u zelf een "adu firqa" was en bovendien hoogopgeleid. Men kan er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat u beter op de hoogte zou zijn van de gebruikelijke praktijken op het niveau van de "firqa".

Bovendien liet u ook optekenen dat studenten ook konden bestraft worden. U voegde er nog aan toe dat velen van hen wegluchtten naar het buitenland (zie gehoorverslag CGVS, vraag 64). Toen hier dieper op werd ingegaan, bleek duidelijk dat u niet alleen ontwijkende maar ook incoherente verklaringen aflegde. Eerst werd u gevraagd wat er gebeurde met studenten die zich kritisch uitlieten over het regime. U antwoordde resoluut dit nooit te hebben meegemaakt tijdens uw ganse carrière als docent. U lichtte toe dat al uw studenten verplicht waren om lid te zijn van de Baathpartij. Toen u erop werd gewezen dat dit verplicht lidmaatschap een reden te meer kan zijn om zich kritisch uit te laten over de partij en het regime, herhaalde u enkel uw vorige antwoord: u zou het nooit hebben meegemaakt dat uw studenten zich negatief uitlieten over het regime. U voegde er nog aan toe dat ze allemaal bang waren en dat een eventueel ontslag uit de partij het ergste was wat hen kon overkomen met het oog op hun latere carrière. U werd erop gewezen dat dit alles weinig geloofwaardig is, temeer uzelf in totaal ongeveer zes jaar heeft les gegeven aan een totale groep van ongeveer 1000 à 1500 studenten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 69-71). Dat er onder deze vrij grote groep universiteitsstudenten - per definitie kritisch ingestelde mensen - zich geen enkel persoon zou hebben bevonden die zich negatief uitliet over de Baathpartij of het regime van Saddam Hussein in het algemeen, is zonder meer ongeloofwaardig. U werd er bovendien op gewezen dat u zojuist nog had laten optekenen dat ook studenten werden gestraft en dat destijds velen onder hen naar het buitenland vluchtten. U antwoordde op dit laatste dat u niet naar studenten had verwezen, maar wel naar "mensen in het algemeen". Dit blijkt nochtans allerm minst uit het gehoorverslag. Verder gaf u toe dat studenten per definitie kritisch zijn ingesteld, maar u bleef herhalen dat het in uw faculteit nooit is voorgekomen dat een student zich kritisch uitliet over het regime. U lichtte nog toe dat uw studenten later aan de slag gingen als leraar en dat ze in die hoedanigheid zeker lid dienden te blijven van de Baathpartij. U voegde er nog aan toe dat ze allemaal bang waren voor de eventuele gevolgen van kritische opmerkingen over het regime (zie gehoorverslag CGVS, vraag 67). Wat er ook van zij, met deze verklaringen verliest u in grote mate uw geloofwaardigheid. Bovendien kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u bepaalde zaken anders voorstelt dan hoe ze in werkelijkheid hebben plaatsgevonden, mogelijks om uw eventueel aandeel in bepaalde praktijken ten tijde van het regime van Saddam Hussein te maskeren.

Vervolgens werd u gevraagd of de studenten dan voortdurend in het oog werden gehouden door de "adu firqa" die verantwoordelijk was voor hen, gelet op uw eerdere verklaring dat ze altijd bang waren. Opnieuw antwoordde u zeer resoluut dat dit allerm minst het geval was: "nee dat klopt niet, een "adu firqa" die leerkracht is en die tegelijkertijd de studenten controleert, dat klopt niet". U verwees wel naar andere zogenaamde veiligheidscomités die zich bezig hielden met het controleren van zowel de leerkrachten als de studenten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 68). Op de vraag of deze leden dan eventueel bij u te rade kwamen wanneer er werd gepolst naar de studenten over wie u de verantwoordelijke "adu firqa" was, antwoordde u dat dit niet het geval was. U lichtte toe dat de "adu firqa" van een zogenaamd veiligheidscomité enkel te rade ging bij de mensen over wie hij directe verantwoordelijkheid had (zie gehoorverslag CGVS, vraag 73). Dient opgemerkt dat het nochtans logisch zou zijn dat men bij u advies zou inwinnen over uw studenten, aangezien u hen allicht beter kent en aldus beter op de hoogte bent van hun algemene houding ten opzichte van het regime. Opnieuw kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u de werkelijkheid anders voorstelt om uw eventuele betrokkenheid bij bepaalde praktijken te verhullen.

U werd er verder op gewezen dat men vanaf een bepaalde graad binnen de Baathpartij zijn loyaliteit aan de partij diende te bewijzen. U werd gevraagd hoe u dit heeft gedaan. U kaatste onmiddellijk de bal terug en vroeg zich luidop af of dit uit informatie bleek. Vervolgens verklaarde u dat deze praktijken niet voorkwamen binnen de Baathpartij: "zulke dingen bestaan niet, hoe kan je dat bewijzen: "iemand vermoorden?", wat ik wist is dat je gewoon je werk met integriteit moet doen, gewoon rechtdoor blijven gaan en verder weet ik niets over zulke dingen". Dat u niet op de hoogte zou zijn van deze loyaliteitstesten of proeven is andermaal weinig geloofwaardig, temeer dit een algemeen bekende praktijk was binnen de Baathpartij waar u als hoogopgeleide "adu firqa" zeker van op de hoogte moet geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, vragen 80-82 en zie ook: informatie, toegevoegd aan het administratief dossier). U antwoordde hierop enkel dat u uw werk altijd op een integere manier

heeft uitgevoerd. U voegde er nog aan toe dat jullie andere gebruiken hadden dan zij die actief waren voor de Baathpartij in de woonwijken (zie gehoorverslag CGVS, vraag 82). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Immers u omzeilt opnieuw de vraag door te verwijzen naar de "adu firqa's" van de woonwijken over wie u insinueert dat zij wel deze loyaliteitstesten kenden, maar u gaat niet concreet in op uw eigen functioneren als "adu firqa".

Tenslotte legde u een aantal verklaringen af over het voormalige regime van Saddam Hussein die op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen zijn en getuigen van grote loyaliteit ten aanzien van dit regime. Dit doet sterk vermoeden dat uw betrokkenheid bij het regime van Saddam Hussein in ieder geval veel groter of intenser was dan u op basis van uw verklaringen over uw activiteiten binnen de Baathpartij laat uitschijnen.

Zo verklaarde u eerst dat het regime van Saddam Hussein veel beter is dan het huidige regime. U lichtte toe: "toen waren er wetten en er was veiligheid. Je kon toen ook klachten indienen". Op de vraag of het toenmalige regime van Saddam Hussein voor iedereen beter was, verklaarde u dat het regime van Saddam Hussein zeker niet het beste was, maar wel dat het beter was dan het huidige regime. Als punt van kritiek verwees u naar het verbod voor gediplomeerden om naar het buitenland te reizen. Op de vraag of er buiten dit ene nadeel nog andere negatieve aspecten waren, vroeg u zich luidop af wat de zin is van deze vraag, gelet op het feit dat het regime van Saddam Hussein niet meer in voege is. U lichtte nog toe dat elk regime zijn positieve en negatieve kanten heeft maar dat het regime van Saddam Hussein destijds vooral positieve aspecten had en het huidige regime vooral negatieve aspecten. U verwees ook nog naar een ander nadeel, namelijk het feit dat Saddam Hussein zijn land van de ene oorlog in de andere stortte maar stelde tegelijkertijd dat er na de machtswissel alles samen veel meer doden zijn gevallen dan tijdens alle oorlogen van Saddam samen. Op de vraag of het regime van Saddam Hussein voor iedereen veiliger was, antwoordde u dat u en uw familie altijd in veiligheid hebben geleefd destijds. U haalde ook aan dat zogenaamde landverraders werden geëxecuteerd: "als iemand informatie verzamelt en die doorgeeft aan Iran, wat verwacht je dan, dat die beloond wordt?: die wordt geëxecuteerd, dat is nu éénmaal zo. Alle regimes in de wereld bestraffen verraders, vooral tijdens de oorlog". U werd vervolgens gevraagd of men volgens u het regime dan ook als een rechtvaardig regime kon beschouwen waarbij mensen die gestraft werden, enkel hun verdiende loon kregen. U antwoordde niet op de vraag en haalde aan dat Saddam Hussein destijds verschillende prijzen had ontvangen o.a. van de UNESCO voor zijn alfabetiseringcampagne en van UNICEF voor zijn strijd tegen kinderziektes. Verder haalde u nog aan dat Irak van alle Arabische landen het grootste aantal hoogopgeleiden telde. De vraag werd u opnieuw gesteld. U antwoordde nu dat u enkel een vergelijking wilde maken met het huidige regime. Verder liet u optekenen dat u niet met "ja" of "nee" kon antwoorden omdat het regime positieve en negatieve aspecten had. Als één van de negatieve aspecten verwees u nog naar de praktijk van Saddam Hussein om vooral mensen van zijn eigen clan te bevorderen en Koerden, sjiïeten en Turkmene te weren van staatsfuncties. U verwees ook nog naar het incident van Halabja dat u omschrijft als "een vervalst verhaal": "Iran heeft de chemische aanval gedaan en niet Irak." Ter staving van deze boude stelling verwees u naar een vriend van u die een artikel gelezen had in de krant "news times" van 1985 waarin werd geschreven dat Amerika destijds chemische wapens had verkocht aan Iran en niet aan Irak". U verklaarde nog dat dit uw eigen visie is en ook dat u zich houdt aan wat wetenschappelijk wordt bewezen. U werd ermee geconfronteerd dat men bezwaarlijk kan gewagen van een wetenschappelijk onderbouwde stelling wanneer deze enkel gebaseerd is op de verklaringen van een vriend die in 1985 een krantenartikel had gelezen en bovendien dat er massaal veel informatie, ook goed onderbouwd en onderzocht, voor handen is die aantoonde dat het incident van Halabja wel degelijk werd uitgevoerd door het toenmalige regime van Saddam Hussein. U reageerde hierop, enigszins geërgerd, dat dit allemaal verzinnsels zijn van de Amerikaanse media. Vervolgens liet u nog optekenen dat de arabiseringspolitiek in essentie een strategisch plan was van Saddam Hussein, iets waar u het weliswaar niet mee eens was. Verder verklaarde u niet te weten wat er precies bedoeld werd met de zogenaamde 'anfalcampagne'. Ook toen u erop werd gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u als hoogopgeleide Baathist helemaal niets van deze campagne zou hebben vernomen, bleef u volhouden er niets over af te weten tenzij dan dat het om gevechten ging tussen Iran en Irak. Tenslotte verklaarde u nog dat tijdens het regime van Saddam Hussein folterpraktijken wel degelijk frequent voorkwamen. U lichtte evenwel toe dat het enkel werd gebruikt tegen schuldige mensen. "Tijdens het regime van Saddam Hussein: iemand die schuldige was, die werd ondervraagd en die werd ook gefolterd". Hierna liet u weliswaar optekenen het niet eens te zijn met de folterpraktijken, maar u herhaalde nog een keer - bij wijze van verschoning - dat enkel schuldige mensen werden gefolterd. U voegde er verder nog aan toe dat het Amerikaanse leger in de Abu Graib gevangenis zowel schuldige als onschuldige mensen had gefolterd, iets wat het regime van Saddam Hussein niet kan worden verweten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 90-107). Al deze uitspraken van u getuigen van een grote loyaliteit ten opzichte van het voormalige regime van Saddam Hussein, hoewel men er redelijkerwijze van mag uitgaan dat u als universitair docent en hooggeplaatste

Baathist perfect op de hoogte moet geweest zijn van de wreedheden die dit regime kenmerkten. Het feit dat u op alle bovengenoemde vragen systematisch nalaat hiernaar te verwijzen en zelfs bepaalde bekende praktijken waarbij in het bijzonder deze wreedheden tot uiting zijn gekomen (anfalcampagne, Halabja-incident), ontkent, is zeer opmerkelijk. Het doet andermaal vermoeden dat u bepaalde informatie doelbewust achterhoudt om uw eigen rol en betrokkenheid in dezer te maskeren.

De hierboven gedane vastgestelde bedrieglijkheid is van die aard dat uw algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd en dat het CGVS op dit ogenblik niet in staat is om zich een correct beeld te vormen van uw profiel, van uw al dan niet betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen, en van de eventuele problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Aldus stelt u het CGVS in de onmogelijkheid een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien u verklaarde de laatste jaren in Bagdad (Centraal-Irak) te hebben verbleven, waar u ook met uw tweede echtgenote een leven heeft opgebouwd, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidsstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidplicht; een derde middel uit de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet; een vierde middel uit de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet; een vijfde middel uit de schending van “*artikel 48/3 § 2 Vreemdelingenwet - artikel 1A en F Verdrag van Genève*” en een zesde middel uit de schending van “*artikel 48/4 Vreemdelingenwet - subsidiaire bescherming*”.

2.3. Op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden kan niet worden ingezien daar dit artikel enkel de bevoegdheid regelt van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daarenboven toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Dit middel wordt dan ook niet nuttig aangevoerd.

2.4. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zal het middel vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker grondig en langdurig werd ondervraagd over zijn situatie onder het voormalige Baath-regime. Het kan niet betwijfeld worden en het wordt evenmin betwist, dat verzoeker binnen de Baath-partij werd gepromoveerd tot de graad van ‘adû firqa’. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt is deze graad wel van betekenis. Geenszins kan worden aangenomen dat deze graad “*een van de laagste graden zijn*” binnen de Baath partij zich hierbij steunend op een advies van de UNHCR in een andere zaak en waarbij wordt verwezen naar “*informatie uit Irak*” die niet nader wordt toegelicht of aangebracht. Zowel uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (SRB, Irak, Taken, verantwoordelijkheden en positie van de ‘adû firqa’ binnen het Baathregime”) als uit verzoekers eigen verklaringen op het CGVS, blijkt duidelijk dat hij meerdere echelons heeft doorlopen vooraleer hij na voordracht en bij verkiezing benoemd werd tot ‘adû firqa’. Het belang van deze hogere graad wordt tevens bevestigd door verzoekers verklaringen inzake zijn ontslag in 2003 uit zijn universitaire functie die trouwens bevestigd worden in deze SRB “*Het niveau van ‘adû firqa’ is het niveau vanaf dewelke de meeste debaathificeringsmaatregelen sinds 2003 werden toegepast. De debaathificering gebeurde aan de hand van twee wetten (Order Number 1 en Order Number 2). Hierin werd bepaald dat mensen die behoorden tot de volgende top vier rankings (gerangschikt van hoog naar laag) moesten worden ontzet uit hun functie: ‘adû qutriyya’ (lid van het regionale commando), ‘adû far’a’ (lid van een afdeling), ‘adû shu’bah’ (lid van een sectie) en ‘adû firqa’ (lid van een groep). Deze niveau’s werden bestempeld als senior partijleden en kregen een permanent verbod opgelegd om nog in de openbare sector te werken*”. Verzoekers functie was aldus klaarblijkelijk gerekend tot de hogere functies en het CGVS heeft dan ook terecht geoordeeld dat diende doorgenvraagd te worden over de concrete invulling van zijn taken als ‘adû firqa’.

3.2. Dit klemt te meer nu uit dezelfde SRB blijkt dat het debaathificeringsproces voor de nodige controverse zorgde. *“Veel leden van een firqa, die de Baathrangen hadden doorlopen louter met het oog op hun professionele carrière zoals academici en leraars werden hierbij, dikwijls onterecht, eveneens gevisieerd. Na herziening van hun dossiers door de Supreme National Debaathification Commission mochten ongeveer 15.000 mensen die als gevolg van Order Number 1 ontslagen waren uit de ministeries, terug in hun functies aan het werk. In juni 2004 kondigde Paul Bremer vervolgens aan dat de debaathificatie-regel onrechtvaardig was toegepast, en in diezelfde maand alleen al werden meer dan 12.000 mensen terug aangenomen in openbare functies. De International Crisis Group adviseert te oordelen op het verleden van het lid en meerbepaald of hij zich schuldig maakte aan schendingen van het Irakese of Internationale Recht, los van hun lidmaatschap van of positie binnen de Baath-partij. Baath-leden tegen wie geen bewijzen kunnen worden ingebracht dat zij zich schuldig maakten aan misdaden dienen te kunnen genieten van hun burgerrechten”* en voorts wordt erop gewezen dat *“In januari 2008 keurde het Irakese parlement de “Accountability and Justice Act” goed, die tot doel heeft de debaathificatie terug te schroeven. Een groot deel van het doel bestond erin het mogelijk te maken dat de ex-Baathleden die onder het debaathificatiedecreet vielen, opnieuw aan het werk te krijgen in de openbare sector. Een van de belangrijke verschillen met het vroegere debaathificatiesysteem is dat de ‘adû firqa terug in de openbare sector kan werken (hoewel velen reeds vrijgesteld werden of na verloop van tijd wel konden terugkeren) Deze beslissing is van toepassing op tienduizenden personen. De leden van de firqa worden geschat op 38.000”*. Verzoekers ontzetting uit zijn academische graad werd niet herzien wat verzoeker niet toelicht. Nochtans moet hij wel bekend zijn met het lot van de vele ‘adû firqa’ indien hij in Irak zou gebleven zijn wat overigens evenmin wordt aangetoond, noch is hij hierover ondervraagd. In het CGVS- verhoor blijft verzoeker niet enkel steken bij het louter ontkennen van enige betrokkenheid bij mogelijke mensenrechtenschendingen maar beweert hij tevens onbekend te zijn met dergelijke nefaste praktijken terwijl dit niet kan overtuigen.

3.3. Hoe dan ook en daargelaten verzoekers taken binnen de Baath-partij, is verzoeker volgens zijn niet-geobjectiveerde verklaringen pas in 2011 uit Irak vertrokken. Verzoeker stelt dan ook terecht (§37 verzoekschrift) dat *“geen enkele vraag werd gesteld omtrent zijn asielmotieven”* terwijl verzoeker documenten heeft neergelegd over het lot van enkele familieleden en de directe redenen voor zijn vertrek uit Irak nochtans ingegeven zijn door de gebeurtenissen tijdens de lange tijdspanne tussen de val van het Baath-regime, zijn ontslag uit zijn academische functie in 2003 en zijn beweerd vertrek uit Irak eind 2011.

3.4. Krachtens artikel 39/2, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *“de bestreden beslissing vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen”*. Gelet op de vaststelling dat thans niet kan worden beoordeeld of verzoeker, ondanks of ter wille van (zie verzoekschrift §41) van zijn functies bij de Baath-partij alsnog vervolging riskeert in de vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, is de Raad van oordeel dat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, 2° moet worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 januari 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK